

A férfi beült az autóba és elindult a város felé, a park közelében már némi izgalommal kellett megküzdenie. A parkoló üres volt, egy teremtet lélek sem volt a közelben. Csak a hófehér fák hajoltak meg terhükkel előtte. Nézte a tájat és azon töprengett, milyen jó lenne beleszaladni a hóba, csakúgy, mint gyerekkorában, nem foglalkozni semmivel. Ehelyett ült az ülésen, álmodozott és sajnálta magát, amiért, soha nem mert úgy élni, ahogy szeretett volna. Mindig ott volt az erős megfelelési kényszer, először a családnak, majd a külvilágnak, gyakorlatilag mindenkinek.

Arra riadt fel, hogy valaki az ablakot kopogtatja. Maya állt mellette és mosolygott. Olyan kisugárzása volt, amire azt mondanánk, nem evilági, vonzónak találta, megmozdított valamit lenn a mélyben, ahova senkinek nem volt szabad bejárása, talán még saját magának sem.

- Kiszállsz az autóból, vagy az ablakon keresztül beszélgetünk? - Maya próbálta oldani a feszültséget.
- Jaj, bocs, csak elbambultam. - Chris kilépett a státusz szimbólumból és megállt Mayaval szemben.

Egészen közel álltak egymáshoz, egy röpke pillanatig nem tudta kezelni a férfi a helyzetet, majd erőt vett magán és elindult a fák felé.

- Szép ilyenkor a természet. - Mondta és közben figyelte Maya hogyan reagál erre.

- Igen, abszolút, de azt is tudnod kell, hogy te is épp ilyen tiszta vagy ott legbelül.
- Hogy mondhatasz ilyent, nem vagyok hibátlan, csináltam már jó sok hülyeséget az életben. - Értetlenkedett Chris.
- Nem az számít, a lelked, a fényed, mindannyian fények vagyunk, csak nem vagyunk tudatában ennek. - Maya tudta, hogy olyan vizekre evezett, ami veszélyes lehet.

A férfi meghökkent, valahogy nehéz volt ezt elképzelni. Számára az anyagi világ volt a létező, a többről inkább csak könyvekből értesült, de saját tapasztalás nem volt mögötte. Nézte a nőt és próbált rájönni, hogy mennyire vegye komolyan, mindazt, amit hall tőle. Maya érezte a benne dülő kétségeket és felé fordult, megfogta a kezét és ő nem ellenkezett, melegség járta át és ez nagyon jól esett. Megkérte, hogy húzza le a kabátján a cipzárt épp csak annyira, hogy a szívéhez férjen, rátette kezét a szívcsakrájára és némán figyelt.

- Hú, ez nagyon jó, ezt el tudnám viselni egész nap. - Mosolygott Chris és érezte, hogy kétségei, feszültsége elillant, nagy nyugalom szállta meg.
- Semmi komoly nem történt, csak áramlott az energia, a szeretet. - A nő úgy mondta ezt, mintha a világ legegyszerűbb dolgáról mesélne.

- Tudod, nem vagyok hozzászokva, hogy a nők ilyen kontaktusba kerüljenek velem.
- Igen, gondoltam, talán még soha nem szerettél igazán senkit sem. - Maya kemény volt és őszinte.
- Erre ráhibáztál, sajnos még nem volt szerencsém hozzá, gyerekként sem és a házasságomban sem. - Kicsit szégyellte bevallani, de mit tehetett, ez volt a rög valóság.
- Gyere, sétáljunk egyet, ha még van pár perced.
- Rendben, tíz perc múlva viszont indulnom kell, vár a munka.
- Azt gondolom, eljön az az idő, amikor már nem az lesz a fontos és nem azt érzed életed értelmének. - Maya úgy tűnt abszolút komolyan mond mindent.

Egy kis ideig némán sétáltak, majd a nő hógolyót formált a kezében és megcélozta. Talált, süllyedt. Chris nem tudott mit kezdeni ezzel a helyzettel, legszívesebben megölelte volna, mert annyi szeretetet érzett a Nőben és azt az énjét szabadította fel, aki mindig a sarokban kuporgott, aki gyengédségre és életörömökre volt kiéhezve. Soha nem lehetett igazán gyerek, korán fel kellett nőnie, most pedig el kell játszani a sikeres üzletember szerepét, ami tetszett is neki, de mégsem. Mindig figyelnie kellett arra, hogy viselkedik, mintha folyamatosan színpadon lenne, néha beismerte

magának, hogy ez a színpad otthon is fel lett állítva
lassan már két évtizede.

- Indulnom kell, találkozhatnánk máskor is? -
Remélte, hogy a válasz igen lesz.
- Persze, bár jómagam sem tudom, hogy
kezeljem ezt az egészet. Valójában feladatot
teljesítek, de nem esik nehezemre. - Látta,
hogy Chris szemei kikerekednek.
- Ezt hogy értsem?
- Azzal bízott meg a Fensőbb Énem, hogy
nyissam meg a szívedet, de azt nem tudtam,
hogy mit vált majd ki mindez belőlem. -
Lenézett aóra és tekintete elmerült a
hókrisztályokban.
- Hú, ezt még emésztenem kell, most már
tényleg mennem kell, majd hívjuk egymást. -
Chris gondolkodás nélkül megölelte Mayat és
Ő hagyta, hogy megtörténjen. Nagyon jó volt
az érzés, legszívesebben így maradt volna
örökre.

Ahogy távolodott az autóval, a visszapillantó
tükörben hosszan nézte a Nőt és könnyezett, nem
emlékezett rá, hogy mikor volt utoljára ilyen.

*Vannak olyan elrendelt találkozások, melyek az
égben köttetnek és a kapcsolat célja nem pusztán az
egyén érzelmi kielégítése, vagy egyéni fejlődése,
hanem az egész emberiség emelkedésének segítése.*